

PIŠETA IN UREJUJETA:
LOJZE KOŠOROK
IN PAVLA GRUDENŠE MALO KULTURNE
OBDELAVE

Dragi urednik "Misli" me je v avgustovski številki zatipkal. Nič mu ne zamerim, vso pravico ima da zatipka kogar hoče. Jaz sicer z njim ne soglašam, pripravljen pa sem se postaviti za to njegovo pravico. Tudi boli ne prav nič. G. Menart je na nekem zasedanju Slovenskega akademskega društva ugotovil da imam poleg njega jaz najdebelejšo kožo od vseh Slovencev kar jih pozna. Kdo jo je njemu ustrojil, ne vem; meni so jo v ljubljanski prisilni delavnici. In to takrat ko so marsikateri uredniki današnji dopisniki zavzemali v Ljubljani visoke položaje.

Moram se braniti, kdo me bo če se ne bom najprej sam! Ne drži da istovetim šolsko izobrazbenost s kulturo! V pojasnilo objavljam tisti del svojega pisma uredniku ki se na nanaša na to vprašanje. Z moje strani ni ovire da se objavi v "Mislih" celotno pismo; tako bo stvar še bolj jasna.

Kako sem se le mogel tako "čudno zaplesti" da sramotim svojo lastno polovico! Moram, povedati da sem namreč sam pol Primorca, četrt Gorenjca in četrt lžanca. Če bi kaj tekega storil, bi zaslužil da me avstralski primorci pokličejo na odgovor. Vendar upam da me bolje razumejo in da jih ta grda primorska oštja, ta zlobni Zlobec le ni tako užalil kot se mu hoče pripisati. Tu je omenjeni del pisma:

Vrnimo se še enkrat k spornemu vprašanju kulture. Napačno je če kdo trdi da mečem šolsko izobrazbo in kulturo v en koš. Po mojem je nastal med nami nesporazum zaradi zamenjave pojmov.

Obstoja namreč takozvana osnovna, srčna kultura človeka, tudi če je nepismen. Te kulture našim Slovincem nihče ne zanika, še najmanj jaz. Če bi jo odrekal njim, bi žalil svojega lastnega starega očeta, ki je bil preprost mož in ni bil šolan človek. Te, osnovno človeške kulture je imel zelo veliko pa ga le ne morem postaviti v isto vrsto z Vami, z Zlobcem ali s samim seboj.

Kultura je v najširšem smislu tkzv. nadgradnja, zagr-ejena na vsakokratni gospodarski osnovi. Če take osnove ni, se tudi kultura ne more razmahniti. Del te kulture je tudi šolstvo ter vse kar se s pomočjo šolstva da razviti: znanost, teoretična in praktična /tehnika/, lep-oslovje, dalje umetnost vseh vrst, žurnalistika in športna kultura pa še mnogo druge-

ga. Če posameznik ali skupina posameznikov ne pospeduje celotnega kulturnega spektra nadgradnje, zanje še vedno velja oznaka "homo primigenius", tudi če majo dosti osnovne, srčne kulture. V tem smislu je treba razumeti Zlobčev izjavo.

Za boljše osvetlitev problema bi lahko navedel še več paralel, vendar se bom ustavljal samo pri eni. V vsakega človeka je vsajen naravni zakon in tako ve kaj je dobro in kaj je moralno slabo dejanje. Kulture narod pa si bo na tej osnovi zgradil celotno zakonodajo, ki bo seveda kot vse drugo, odraz vsakokratnih gospodarskih razmer. Stari Germani so bili precej bolj pošteni kot Rimljani, saj so jih ti sami v svojih spisih hvaili, pa vendar so veljali za barbare deloma in v veliki meri ravno zato ker niso imeli svoje zakonodaje, medtem ko je Rim že ustvaril svoj "Lex Romana".

Pustimo to! Morda bi bilo res dobro če bi g. Zlobec svojo izjavo pojasnil ali drugače formuliral, saj končno ve da Slovenci zelo radi iščemo dlako v jajcu. Zlonamerna pa prav zares ni bila.

Tistim ljudem z visoko izobrazbo ki jih omenjate, manjka osnovna srčna kultura. Tam so prikrajšani, bodisi že po naravi, bodisi zaradi vpliva slabega okolja v mladosti. Soglašam z Vami da jim nobena šola več ne more pomagati. "Gratia naturam supponit". Prav tako ne moremo vcepiti razvite kulture na slab les.

Da ne bi zamere in da se bomo bolje razumeli, naj še g. urednik precizira svojo definicijo kulture. Prepuščam mu zadnjo besedo.

Ing. Ivan Žigon

MISLEJEV PORTAL -
LJUBLJANSKA
ZNAMENITOST

Vsak dan zanese nekoliko ljudi na ljubljanski trg. Tam, kjer so napredaj rože, stojita že stoletja dva giganta, ki ju je izdelal Angelo Pozzo, padovanski kipar, ki je bil v službi pri Luki Misleju.

Angelo Pozzo je delal v Ljubljani le kratek čas. Njegovo delo omenja v reprezentančni knjigi zbirke Ars Sloveniae Vrišar. Pravi, da se nam je Angelo Pozzo s kipi emonskih škofov v ljubljanski stolnici, nastalimi leta 1713, in zlasti z gigantoma /nastalima leto zatem/ na seminaškem portalu predstavil kot izrazit pripadnik italijanske zgod-

JOVANKA NOUSSAIR
SE POSLAVLJA

Te dni se od nas poslavlja prominentna kulturna in socialna delavka, ga. Jovanka Noussair. Rodom je iz Srbije, njen rojstni kraj je Zemun in življenska pot ji kaže naprej po svetu in tokrat na ameriško celino. Prvo bo obiskala rodni kraj in nato naprej v ZDA, na novo pot, po novih dolžnostih.

Kot vidna delavka je poznana med vso jugoslovansko srenjo v Sydneyu, tako na socialnem, organizacijskem in kulturnem polju. Na njeno pobudno in z njenim težkim delom, je v Newtownu vpeljala Socijalno - informativni center, kjer je večinoma tudi sama delala in ga vodila. Za enkrat je to edini tek Center v vsej Avstraliji, kjer dobivajo informacije in pomoč tako Jugoslovani kot Avstralski ali kdorkoli. Jovanka je bila ena redkih oseb, ki je videla potrebo malega človeka. Kot taka se je osredotočila ravno na te male ljudi in jim pomagala, bodisi v duševnih ali materialnih potrebah. Ne samo, da je pomagala malemu človeku, nego je bila pravi ljudski tribun; pri organizacijah, socijalnih ustanovah ali pa pri oblasteh je znala na pravem mestu in s pravo besedo dvigniti svoj glas in pokazala na vpajoče potrebe priseljencev. Njena odlika ni samo v tem, da je bila borka za socialne in človečanske pravice malega človeka, njena odlika je predvsem to, da je bila velik človekoljub. Povsod je povdarjala in apelirala humanost in njeno človekoljubje se je odražalo povsod pri vsem njenem delu. Kolikim ubogim, starim ali zavrženim ljudem je bila kot mati. Tudi tistim ubogim v življenju zavoženim ljudem je bila sočlovek, tudi za tega iztirjenca je našla tolažilno, bodrečo ali ljubečo besedo in ga skušala pepeljati nazaj na pot življenja, kot enakovrednega člana človeške družbe. In kot taka, dajala je vse od sebe, ves svoj čas, vso svojo moč, vso ljubezen, pozabila je na sebe, na svoje življenje in se vsa razdajala za druge.

Kot kulturna delavka ima njebaronične šole. V času, ko je delal pri nas, je bil njegov slog v bistvu že zapoznel. Vitalnost in robustna, plastična telesnost njegovih nadnaravno velikih in mišičastih figur pa sta kljub temu vnesla v naš opus zgodnjega 18. stoletja duha, ki ga sočasni domači kiparski krog tedaj ni poznal.

Kot kulturna delavka ima

njebaronične šole. V času, ko je delal pri nas, je bil njegov slog v bistvu že zapoznel. Vitalnost in robustna, plastična telesnost njegovih nadnaravno velikih in mišičastih figur pa sta kljub temu vnesla v naš opus zgodnjega 18. stoletja duha, ki ga sočasni domači kiparski krog tedaj ni poznal.

RAZŠIRITEV LETALIŠČA
BRNIK

Poleg razširitve in obnove 3300 metrov dolge in 60 metrov široke vzletno pristajalne steze je med pogoji za pridobitev višje kategorije ljubljanskega letališča na Brniku tudi posek 100 hektarov gozdov v 80-metrskem pasu ob letališki ograji. Zapravi so člani občinskega izvršnega sveta Kranj menili, da bi morala letališka delovna organizacija že pred meseci, pred začetkom obnovitvenih del na letališču, posredovati občinskemu organom prošnjo o razlastitvenem postopku.

Sekire kljub temu pojejo v brniškem gozdu, od konca

predvsem zasluge da se je javno borila za uvedbo etničnih jezikov v šole in za enakopravnost jezikov v avstralski družbi. Njena zasluga in zopet njeno delo je, da je ustanovila leta 1976 v Newtownu Jugoslovansko Etnično šolo. In če pogledamo statistične podatke pri Ministrstvu za prosveto bomo videli, da je bil vpis leta 1976 kar 676 učencev. Letos je vpis nekoliko manjši, vpeljan pa je še 4. jugoslovanski jezik in to slovenski jezik. Tudi na tem polju se je odlično borila povsod za pravice svojega materinega jezika. Tudi tu je velika njena zasluga, da imamo danes to kar imamo, tudi tu je odlično povzdignila svoj glas, prosila, dokazovala in se sklicevala na človečanske pravice. lahko bi našteval njeno delo in njene napore v nedogled, vendar lahko mirno trdim, da je bilo njeno delo posvečeno vsem narodom Jugoslavije, vsem ki živimo v Avstraliji. Ni se osredotočila samo na njene ožje rojake, za njo so bili vsi enaki. Če je dala komu več pažnje je bil to tisti, ki je bil pomoči najbolj potreben.

Zato smo ji tudi mi Slovinci hvaležni, tudi za nas je delala, tudi našim Slovincem je pomagala, tako posameznikom kot celoti, tudi za nas je vzdigala svoj glas kadar in kjer je bilo potrebno! Imela je srce za vse. Hotela in skušala je biti predvsem človek in potem vse drugo. Velikokrat je njeni sodelavci niso hoteli razumeti, nekateri je niso znali ali mogli razumeti, vendar je njeno delo ne samo vidno, tudi je prišlo v zgodovino priseljencev, tako se njeno ime piše po raznih univerzah v N.S.W., pri Ministrstvu za prosveto, pri Ministrstvu za socijalno zaščito in njen glas je segel tudi v parlament v Canberri itd. itd. Naj ji bodo te vrstice v skromno zahvalo in skromno priznanje tudi iz naše strani in želimo ji veliko uspehov in vse dobro na njeni nadaljni življenski poti.

Lojze Košorok

julija, vendar le na parcelah, ki jih je letališče že odkupilo, Čeravno so le-te v večini, saj na kranjski občini ugotavljajo, da je le nekaj primerov, ko so lastniki odklonili ponudbo letališča za odkup njihovega gozda in za posega v njem, bi morali biti na to pripravljene že pred časom, saj so bila republiška in zvezna dovoljenja o obnovi letališča izdana že lani sredi leta, priprave na obnovo pa so stekle že pred tremi leti.

KOROŠKI IGRALCI
V KRIŽANKAH

LJUBLJANA-V okviru 26 mednarodnega poletnega festivala so v odprtem gledališču v Križankah nastopili člani Slovenskega prosvetnega društva "Rož" iz Šentjakoba v Rožu na avstrijskem Koroškem. Pred ljubljanskim občinstvom so prizadevni amaterski gledališčniki uprizorili znano, zelo popularno dramatično Sketove povesti o Miklovi Zali v režiji Petra Stickerja.

KAR PO DOMAČE...
O OČETOVSTVU

Blagor otroku katerega spomin na očeta ostane neokrnjen in svetel. In blagor očetu, ki se zaveda, da je otrok, ki je iz njega spočet; nadaljevanje njegovega imena in rodu, in da je oče otroku najvažnejše opora. Očetu, ki že pri rojstvu spozna to svojo sveto dolžnost, bo otrok v srešo in notranje bogatstvo, ob otroku se mu bo življenje spopolnilo. S tistim trenutkom, ko možki, ki se zaveda velike vrednosti človeškega življenja in človeka kot samega, postane oče, kakor preroben krene na pot očetovstva. Zdaj šele mu je življenje zadobilo pravi smisel. S tem seveda ni rečeno, da možki, ki nima otrok, ni polnovreden član človeške družbe. Še zdalec ne. Tudi možki brez otrok more služiti človeštvu, če se zaveda da je vsakega človeka dolžnost pripravljati boljše pot v bodočnosti znanec. Vendar se človek ravno v ljubezni do otrok, posebno svojih, najbolj spozna s tisto ljubeznijo, ki mu veli: ljubi samega sebe, kakor svojega bližnjega. Mnogim, že takorekoč izgubljenim možkim še šele ob rojstvu otroka v srcu vžge ljubezen do sočloveka. Skozi otroka starši, če že prej ne, začno spoštovati samega sebe.

Oče, ki svoje očetovstvo zanemarja in prepušča otroka popolnoma vzgoji matere, naj ne pričakuje spoštovanja od svojih otrok. Oče, ki se peha samo za kopičenje denarja in za pridobivanje vsemogočih, naj-novejših stanovanjskih udobnosti, bo sinu le vir za iskanje materialnih dobrin. Oče, ki ima za otroke le denar, a ne časa, naj ne pričakuje, da se bodo otroci k njemu obračali za nasvete. In naj se ne čudi, če bo nekega dne prepozno spoznal, da se mu je otrok odtujil in morebiti celo izpridil, kajti tak oče verjetno tudi nima časa ne spoštovanja do njihove matere. Tak oče tudi izgubi pravico do kaznovanja svojih otrok. Kdor pravilne ljubezni ne pozna, ta ne pozna pravičnosti.

Otroci so kakor prst, ki zahteva nego, da bi dobro obrodila. Če zgodaj, navsezgodaj, posebno v današnjih časih, je treba otroka navajati k resnici v vseh življenskih vprašanjih in ga spoznavati s resničnimi vrednotami, da bi otrok mogel ko bo moral stopiti na svoje noge, kreniti v pravilno smer na čast staršem, v svoje pravo zadovoljstvo in v dobrobit človeštva. Otrok naj bi že v zgodnjih letih spoznal kakšne so njegove odgovornosti do njegovih sorastnikov, predstojnikov, do sosedov, do bolnih, starih in do revnejših od njega. Ne samo mati nego tudi oče naj mu bo za vzgled. Tudi z delom in z zadoščenjem, ki ga človeku delo prinese, naj se otrok že v mladosti spozna.

Danes imajo starši navado, da se s par dolarji je pri hiši kakšno večje opravilo, takorekoč otresejo

otrok, da jim ti pri delu ne bi bili v napoto. Tak oče, ki ne usmerja svojih otrok k skupnemu delu z družino, naj ne upa, da mu bodo otroci, ko bo on ostarel, v pomoč. Kjer ni družinske skupnosti tam ostane le osamelost starost.

Oče, ki ima grde navade kakor so pijančevanje, igranje na karte, konje in pse, nepotrebno zapravljanje denarja in grmadenje dolgov, pretepanje žene in zakonska nezvestoba, naj nikar ne pričakuje od otrok obudovanja, spoštovanja in hvale. Kar je pričakovati, je le žalosno posnemanje njegovih navad in razvad. Kajti mati sama, ob prisotnosti takega očeta, v današnjih razmerah, vsega ne zmore.

Starši, ki zahtevajo od otroka hvaležnosti samo zato, ker so mu "dali" življenje, žive v staraški zmoti. Otrok bo izkazal hvaležnost staršem le takrat, ko bo spoznal, da so ga v mladosti pravilno podkovali za življenje. Danes, ko je patrijarhalna družba takorekoč že v zatonu, možki kot očetje izgubljajo na važnosti. Danes možki in ženska imata isto pravico do izbraniženosti in zaposlitve, enako sta soudeležena pri njenem domačem gospodarstvu. Vendar kar se tiče otrok bi moral samo eden od staršev imeti pravico do končne odločitve kadar to okoliščini v njenem odnosu do otrok zahtevajo. Tudi med Slovenci očetje že izgubljajo glavno besedo b hiši. Žene, oziroma matere še vedno podpirajo tri ogle v hiši. Oče pa bi moral biti streha doma.

V nedeljo 3. septembra so očetje po celem svetu prejeli darila svojih otrok. Koliko teh daril sta izročila ljubezen in spoštovanje, koliko le obveznosti, to vedo le matere in otroci. Koliko očetov se je ob teh darilih zamislilo če so vredni pozornosti ali ne, pa ve le vsak oče sam. Tam kjer oče spoštuje svojo ženo kakor samega sebe, tam živi družina v ljubezni in medsebojnem spoštovanju. Tam bo zetek pod starost.

Pavla GRUDEN

Povprečnost se ne zna navduševati. /O.F. Babler/

Lisici so najbolj všeč gluhonemi kokiši. /Ivan Cimerman/

Najhujša je rasna diskriminacija tam, kjer živi ena sama rasa. /Žarko Petan/

PRIŠEL, PRIŠEL JE ČAS

Morda prišel je čas ko ljubezen treba skrivati. Skriti jo je treba v kleti kake zapuščene hiše.

Izrezati jo iz mesa, v beraške cape jo obleči. Usta ji zapreti, zapečatiti oči. Poriniti v prepad, zažgati in njen prah raztrestiti na vse štiri strani.

Prišel, prišel je čas, ko tudi poezija je krivica. Slavko Mihalič /Prevedel Ciril Zlobec/

Čitaočima i kompanijama u Melburnu!
ZA SVA OBAVEŠTENJA, OGLASE I SL.
OBRATITE SE NAŠEM MANAGERU ZA
VICTORIUM GOS. DANILU ŽIŽICU.
TEL. 56-2212

1973
Melburn
1978
Can e woman's beauty care
Cena tovora, da dala si bar 3
P. de vuz fotografirala je
1978
DAN OČETOV

ZBOGOM MLADOSTI

Slušam ja u našoj dalekoj domovini kako ljudi pričaju: Jure otišao u Austriju, Steva u Francusku, Janko u Njemačku ... idu ljudi, nezadovoljni su ovdje, male su plate a cijene skaču svaki dan. Pa tako jednom sjednem i promislim. Stvarno, možda imaju i pravo, pa pozovem moju ženu, pričam malo s njom, te se dogovorimo i odlučimo da i mi napustimo našu sirotinju. Ali, kad se već ide, neka se ide što dalje, u Australiju. Počnemo sređivati papire i sve je išlo glatko da ne može bolje. Ali, taman sve sređeno, kad evo problema. Pozovu me u ambasadu i kažu:

-Vi ne možete kod nas u Australiju! Odbijamo Vas.

-Ali zašto gospodo, molim Vas?

-Zato jer ste Slovak! - kažu mi.

-Eto ti ga sada. Pa zar samo zato? Šta to ima veze? - pitam ja njih.

-Ima, ima i to još kakve! Mi smo čuli da su Slovaci veoma vredni a to nama ne štima. Uzeli smo lane jednog i pitali šta zna raditi a on odgovorio "sve", pa ga pitali bil' se bavio poljoprivredom, a on hoće. Ovdje da u neobrađen predeo, dali mu tamo kuću, traktor i sve priključke a da će to polako otplaćivati. Sjeo on odmah na traktor, zakačio plug i pita dokle da ore. Oni mu dogovore "dokle hoće". Kažu još se nije vratio sa prvom brazdom.

E, zato više neće slovačke, a ja ih ubedujem da nisam takav, da prije svega neću u poljoprivredu jer sam od nje bježao i ovdje, da bi ja u industriju, imam zanat. I drži, drži, ubeduj, pokaži diplomu, pa jedva popuste i primiše me. A ne verujem da bi, da su čuli i ono za jednog drugog Slovaka. A evo šta: Jedne noći kasno išao neki čovjek /ovo nije bio Slovak/ iz susjednog

sela kući. Da bi što prije stigao, krene na prečac, preko njiva. Kao od jednom, naleti na isušen bunar, zatpan, ali ipak dubok oko četir metra. Pao unutra i počeo dozivati u pomoć ali mu se niko ne javi. Dočeka zoru, opet doziva ali pošto jebila nedelja, ljudi su se odmarali u kućama, i on opet ne dobi pomoć pa tako provede još jednu noć tamo, a bome i sutrašnji dan. Kad je opet palo veče, oblačno, mrak kao u rogu, odjednom nešto lupi kraj njega. Opipa kad ono čovjek /Slovak/. Stenje i odmah shvativši situaciju upita:

-No, ce teraz budemo robic? /No šta ćemo sada raditi/

-E vrag neka te nosi slovački, tek si došao i već pitaš šta ćeš da radiš, a ja ovdje badavišem već dva dana i tri noći i nije mi palo na pamet da nešto radim! - odgovori mu ovaj.

No, bilo kako bilo, ja stigoh s ove strane bare /da ne kažem oceana/ i to zahvaljujući mome zanatu, školi ... Bože što je dobro biti pametan i nešto izučiti. Ono jeste da mi je malo teže išlo ali bio sam tu, uvijek osrednji. Jedino mi matematika baš nije išla, pa se sjećam jednog polugodišta. Ja doneo ocjene kući a tata gleda, gleda i zove me.

-Jeli sine, a šta je ovo iz matematike?

-Pa petica tata! - kažem ja sav važan.

-Ma kakva petica, kad tu stoji keč, jedan i to kao šuma velik.

-Nije tata - branim se ja - to ti je petica samo što naš nastavnik ima običaj da kaže jedan pišem, četiri pamtim /ovaj put ih zaboravio/. E, kad je onda tata uzeo kaiš, pa opleti po mojim pantalonama, na žalost, bile su na meni, ali ih je tako isprašio da sam ih i izderao, a nisam morao nositi na hemisko čišćenje. A

u školi nisam volio ni gramatiku pa mi ni dan-danas nije jasno zašto neki govore ekavski, neki jekavski, pa ikavski, a to mnogi ne mogu shvatiti i dovodi ih do nepravilnosti. Tako je jedan čovjek koji je govorio umjesto belo-bilo, umjesto mleko-mliko, sošao u Srem da kupi seno, stočnu hranu za zimu i videći složenu kamuru sena u jednom dvorištu, on uđe, zove, a kad je gazda izašao upita:

-Zemljače imaš li prodati sina?

Ovaj ga začuđeno pogleda i odgovori:

-E nemam prijatelju, ali idi kod komšije, on bi izgleda htio prodati oca.

Hm, prodati oca ...!! Mora da mu ne valja, il' ga je maltretirao u detinjstvu. Zato ja kažem da djecu ne treba tući. Može se ponekad ali samo u slučaju samoodbrane. Djecu treba znati vaspitati kako bi im što ljepše ostalo u sećanju detinjstvo, pa ono saznavanje, kako ono kažu, pubertet, prva ljubav, armija /za muške/, sve ono do ženidbe jer onda nastaje ... svašta. Ja se svega toga sjećam.

Eto kad sam se počeo zanimati za ženske, a mene to odmah sve interesiralo o njima, pa tako jednom prilikom upitam komšinicu, babu-imala oko šezdeset godina, a tko će ti najbolje nešto reći-objasniti, ako ne stariji svjet koji je prošao svašta. Tako ja nju pitam:

-Recite mi molim Vas, kada se žene prestaju interesirati za muškarce?

-E, dete, to ti pitaj neku stariju od mene.

Onda, bio sam i vojnik. I to kakav. Čak sam i nagradno odsustvo dobio od kapetana i to tri dana, a do kuće i natrag mi trebalo četiri. Tri sam bio kod kuće, a ostao bih i više da nisu došli po mene oni sa belim

ZABLUDA

Nudiš mi bogastvo da prodam svoju dušu i izdam ideale svoje generacije, da zapljam čistotu svojih divljih idola, ponudiš mi presto ako postanem kao oni, činiš basnoslovne gluposti da pridobiješ jednog dečaka za svoje ostarele ciljeve, i da mojim primerom bacaju iluzije miliona mojih vršnjaka u prašini, blateći njihovo dostojanstvo Al shvatiće kozervativno čovečanstvo da za šaku prljavih eksploatorskih moneta, nemogu kupiti ni dušu psa litalice. A intimni svet dečaka jedne generacije koju toliko prljaju, njegovu savest i dostojanstvenu slobodu nemogu ničim da kupe.

Dragan Stojanović
Canberra

OČI NA MAKEDONIJA

Nad Kavale, Gramos, Pirin, Karaorman, Kobar, Sar, Bistra, Pelister pa Kozjak I vospean Slavej v'žar...

Preku Sandanski i Solun Se do Skopje, kako plam-Dodira so svoi zvuci-Ovoj topol južen bran.-

Dame, Goce, Jane, Pitu, Karev, Petrov-drugi v'mig-Makedonija ja nosat slavno So svoj duh i topol lik.

Samoilov stih ti stvori Istroija mačna tvoja: Kako treba da se bori Za rodenu zemlja svoja! Aco Siljanovski

oprtičima /bar nisam imao putne troškove/. A na povratku u kasarnu mi dali poseban smeštaj /kao gars-onjera/ odvojena soba, toalet /koji sam pet puta dnevno morao ribati/, i tu proveo deset dana. A sve to samo zato što me kapetan pitao:

-Reci ti meni vojniče, šta je to oficir a šta podoficir? A ja njemu kao iz topa odgovorim.

-Druže kapetane, oficir, oficir, to je, oficir ste Vi, a podoficir je Vaša žena.

-E, stvarno vidim da je čovjek postao od majmuna - kaže on.

-Jok druže kapetane, nije - viknem ja.

-Neko od čega, majmune? - drekne on.

-Postao je od dva majmuna.

E, sve su to samo ljepe uspomene iz mladosti i ja ih se rado sjećam ovdje, svega do moje dvadesete godine. Onda se pojavila ona kojoj sa počeo skidati zvijezde s neba, a poslije i sada, sad joj skidam sve sveće i bogove. Još sada bi trebalo da mi dođe i punica od koje pobegoh na kraj svijeta. Žena počela sređivati papire, a ja čutim i smijuljim se jer je ona Slovačkinja a nema kao ja neki zanat, već voli poljoprivredu.

Andrej Gustav MARČOK

STRANA BEZ O BIROKRATI SPELOVANJA

Evo dugo ne bijaše U trgovini jednoj maloj Ja ugleda novine naše. Osjećajno, od miline Kada lijepo čitko piše Da su našto to novine. Redom sam ih prelistao I površno pregledao Ko' u svakim novinama Svake zgrade i nezgode.

Al u Našim Novinama Ima nešto što ih hvali Ima u njima par stranica Ko' slobodni kutak mali A to Vam je ona strana s pjesnicima ispisana Kad pogledaš te stihove Kroz dušu ti tuga ore Jer oni su napisani

Kak' govori moja mati Nema tamo preplitanja Niti kakvog spelovanja Kako pišeš tak' govori Kad' osjećaš tako zbori Rado čitam te pjesmice Bilo kratke ili duge Svaka ona daška ima Starog kraja drage Juge

Samo napred braćo, sestre Nek se čuje i naš glas Jer volimo otadžbinu A i ona voli nas I ako smo raštrkani Širom svijeta kao tići Ma pod negom djegod da smo Opet smo mi Jugovići.

Jovanović Savo
Brisbane

O birokrati rode da ti pojem, Birokrati mojemu i tvomem. Kud god iš'o i gdje god se naš'o Svud ta zvjerka u stopu te prati.

Hoćeš kupit kuću ili kravicu roditi se, oženit il umrijet hoćeš li se uselit, iselit svud češ brate naći birokratu

Što je manji čato više grmi, Ko gromovnik ispituje, preti Statinu taj imade teftera, Statuta i odredbi, propisa i hiljade raznih paragrafa.

Ako li ih još nije dosta I sam će još koji izmisliti Ne bil raji život zasladio Što da joj taj učini šta odmah može raja doći i pet puta.

Birokrata fabrike ne voli Državica većinom ga hrani u te majk najslade je mlijeko raja zato sama danak daje

Mili bože čuda velikoga Jednog dana slatki sanak usnih nestalo je sviju birokrata!

Sasušile sitne im se duše, Sitne duše, sitniji umovi, Poskakaše u teftere svoje I postaše pregršt paragrafa Kako li je raji lijepo bilo šteta što to samo sanak bješe.

M. Petranović

PUSTI DA S TOBOM DIJELIM BOLI, PRIJATELJU

Osjećam noćas dok posmatram zvijezde da nas pokriva isti pokrivač tame i da negdje u kutu hladne sobe prijatelj moj sjedi, brižan, tužan i možda plače.

Osjećam da sam se opila tamom zbog sreće, zbog patnje, zbog bola, kad pomislim na tebe prijatelju da si možda sam noćas i sjediš tužan kraj svoga stola.

Otvori krila prozora svoga i dopusti noći tamnoj da pomiluje mesto mene zabrinuto čelo tvoje. Da zagrne te istim plaštom studene noći tamne i da primiš jedan pozdrav što po zvijezdi tebi šaljem.

Ako si stvarno usamljen noćas natoči čašu vina ublaži nemir i boli, skinij jaram briga, razvedri svoje čelo i ispi na iskap ovo ponoćno piće i znaj da isto pije još jedno usamljeno biće.

Poslije poslednje čaše, nećeš s prezirom misliti na mene shvatićeš da istu bol nosim u sebi da nisam baš ista kao druge žene jer želim ti ukrast samo tvoje boli i zadržat za sebe.

Nemoj okna zatvoriti svoje pusti da noć nas miri zatvori oči snene odagnaj brigu i tugu i ako osjetiš tada po licu dodir meki to ti lahorom milujem lice i šaljem poljubac neki.

Razvedri čelo prijatelju dragi bol i brigu sa ramena baci, usklikni novom danu i sreći dosta je više noći neprespavani. Kruniši svoje svako sutra iskreno zaželi novo rađanje sunca nepovlači se kukavno u kut samoće pusti da s tobom pjevam a ako treba i da plačem.

Suda BERNHARDT

FOTO
PATRIS
P.L.

375 KING STR. NEWTOWN
Tel. 513-213, Posle rada 699-7662

ZA NAJKVALITETNIJE VENČANE
ROĐENDANSKE KAO I FOTO-
GRAFIJE SA DRUGIH
SVEČANOSTI

Obratite se i posetite naš Studio u
Newtownu

BESPLATNO POZAJMLJUJEMO
VENČANE I BRAZMIRSKJE
HALJINE

Posetite nas lično ili putem telefona
ugovorite Vašu posetu.

*U Boji ili
*Crno bele